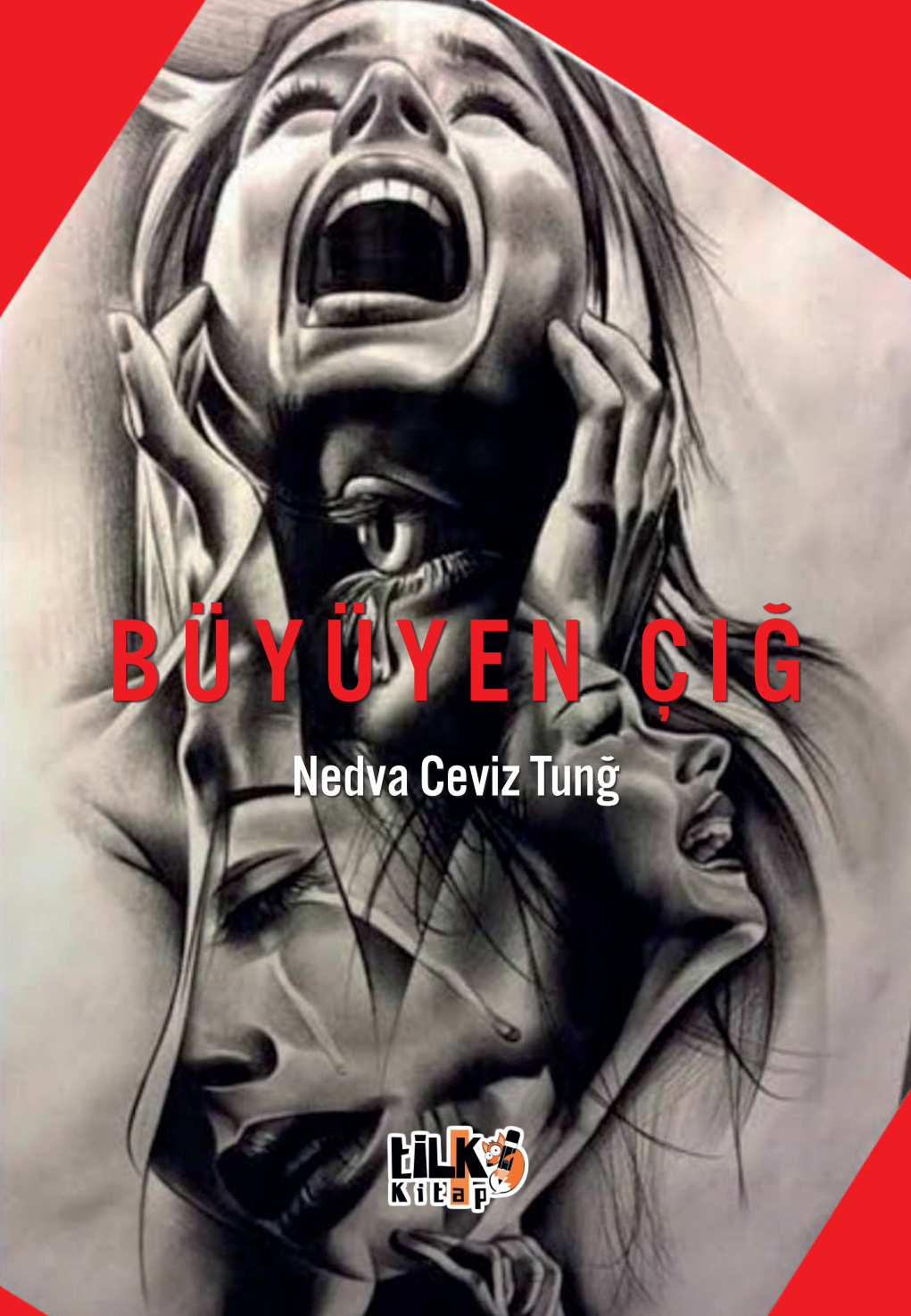

BÜYÜYEN ÇIĞ

Nedva Ceviz Tunğ

Tilki Kitap

tilki
kitap
yayınevi

Büyüyen Çığ
Nedva Ceviz Tunğ

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Esengül Ersoy
Son Okuma: Alev Sevgi
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1. Basım, İstanbul, Mart 2025
ISBN: 978-625-6130-89-0
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

BÜYÜYEN ÇIĞ

Nedva Ceviz Tunğ

BÜYÜYEN ÇIĞ

Tekme vurup açmaya çalıştı kapıyı. Tekmenin şiddetiyle kapı kırıldı ve salonun tam ortasına düştü.

"Seni aptal, işe yaramaz! Sen nasıl yaparsın bunu? Hiç mi düşünmedin sonunu? Bunun bedelinin çok ağır olacağını nasıl düşünemezsin? Ama suç bende ki sana acıdım da evime aldım! Keşke almaz olsaydım! Keşke o eski hayatında geberip gitseydin de bunları duymasaydım. Bıktım senden! Anlıyor musun? Bıktım. Her defasında aynı olaylar, bir daha yapmayacağım diye söz verip ama her seferinde daha büyük hatalar yapıyorsun. Bu seferki yaptıklarından en büyüğü, en korkunç olanı!"

Ellerini beline koyup yüzüne doğru baktı. Sinirden gözleri kıpkırmızı olmuştu. "Şimdi söyle bakalım; ben, sana ne yapayım? Seni şuracıkta öldüreyim mi, ha? Seni kıyma makinasına atsam, içim rahatlamaz!" Daha fazla kendine hâkim olamayıp sağ eliyle ve tüm gücüyle vurdu Elif'in yüzüne.

Elif, neye uğradığını şaşırdı. Beş parmağın izi çıkmış yanağını eliyle tutarak "Ben sana ne yaptım? Bu kadar eziyeti üvey babamdan bile görmedim, sen ondan bile merhametsiz çıktın. Keşke bıraksaydın beni! Sokaklarda kalsaydım, orada ölseydim de bu durumlara düşmeseydim!" dedi.

Söyledikleri karşısına daha da kuduran Ömer, masanın arkasında duran üçlü priz kablosunu çıkarıp iki ucu birbirine birleştirdi ve var gücüyle Elif'in sırtına vurdu. Hızını alamadı, dakikalarca Elif'i darp etti. Yüzü gözü kan olmuştu kızcağızın ve oracıkta bayıldı. Elif bayıldığı hâlde Ömer vurmaya devam etti. Şiddet, Ömer yoruluncaya kadar devam etti ve yorulduğunu anlayan Ömer, balkondan bir sandalye getirip oturdu. Cebinden sigarasını alıp iki dudağının arasına koydu. Çakmağı çıkarıp sigarasını yaktı ve Elif'in ayılmasını bekledi. Ama Elif, saatlerce yerde baygın kaldı.

Ömer, Elif'in ayılmasını beklemeye kararlıydı. Neden yaptığını açıklayacaktı, anlatmak zorundaydı. Elif'in yanına gitti, yüzünü kapatan saçlarını geriye atarak sarsmaya başladı. "Kalk, bayılmadığını biliyorum. Kalk da anlat hadi! Seni rahat bırakacağımı mı sanıyorsun?"

Ayılır diye bekledi ama ayılmadı. Bu sefer hızlı hızlı vurdu eline omzuna, uyanmayınca ayağa kalktı ve volta atmaya başladı.

"Allah kahretsin! Kızı öldürdüm." Sandalyeyi alıp pencerenin camına vurdu. Cam tuzla buz oldu. Öfkeden gözü kör olmuş, kendinden geçmiş ve ne yaptığını bilmez bir hâldeydi. Tüplü televizyonun yanına gitti ve televizyonu alıp penceren dışarıya attı, duvardaki asılı olan saati alıp yere fırlattı. Sinirden kıpkırmızı olmuştu. Boncuk boncuk terleyen yüzünü koluyla sildi. Elif'in başucunda durdu.

"Nasıl olsa uyanacaksın, anladın mı? Ben, dışarıya çıkıp hava alacağım. Bu konu burada kapanmadı! Nasıl olsa geri geleceğim."

Zavallı Elif, tam bir buçuk saat sonra kendine geldi ve etrafına şöyle bir baktı. Odadaki her şey şiddetten nasibini almıştı. Üçlü priz kablosuna kan bulaşmış ve kırılan kapının üstüne atılmıştı. Televizyonun yerinde olmadığını, pencerenin camının parçalan-

dığını, saatin parçalarının her yere saçıldığını gördü. Elif'i koruyamayan kapı utandı, her şeye şahit olan duvar utandı da Ömer utanmadı yaptıklarından. Elif, sessizce kalktı ve ağlaya ağlaya "Neden yaptın bunları bana? Ben ne yapmış olabilirim ki? Bu kadarı da çok fazla gerçekten! Şu hâlime bak ya her yerim mosmor olmuş!" diye konuştu kendi kendine.

Ağlaya ağlaya sildi elini yüzünü. Etrafı toparlamaya çalışsa da aldığı darbelerin acısı, buna engel oluyordu. Çareyi duşa girmekte buldu. Ilık suyu açıp kendini suyun altına bıraktı. Ellerini hareket etmekte oldukça zorlansa da duşunu tamamlayıp bornozunu giydi ve banyodan odasına geçti. Giyindikten sonra mutfağa geçti. Dolabı açıp baktı ama dolapta bira şişelerinden başka bir şey yoktu. Markete gidip ekmek almak istedi ama yüzündeki darplardan utandığı için çıkamadı dışarıya. Ömer'in utanması gerekirken utanan Elif oldu.

Koltuğa geçti uzandı ve uzun uzun düşündü. Bugüne kadar yediği dayağın saçma da olsa bir nedeni vardı. "Bu sefer ne yapmış olabilirim ki bu kadar vahşice şiddete uğradım?" diye sordu, kendi kendine. Elif, böyle kendi kendine konuşurken Ömer içeri girdi. Elif, Ömer'in geldiğini görünce korkuyla yerinden sıçradı. Bu, Ömer'in umurunda değildi. Öfkesi hâlâ geçmemişti. Ömer, korkudan yerinde sıçrayan Elif'in kolundan sertçe tuttu. O korkunç gözlerini Elif'in gözlerine dikti. "Bak besleme! Eğer birine tek kelime edersen, seni organ mafyasına satarım! Aldığım parayla da sefamı sürerim. Sen benim merhametime dua et de şimdilik böyle bir şey yapmayacağım."

Ömer'in yüzüne bakan Elif, korkudan kekelemeye başladı. "P-peki Ömer, dediklerini yapmasına yapacağım da bugüne kadar uğradığım tüm şiddetinin saçma da olsa bir nedeni vardı. Bu sefer ne yaptım da bu kadar darp ettin beni?"

Elini hızlıca Elif'in elinden çeken Ömer, sinirle bağırmaya başladı. "Bir de soruyor musun Elif? Emlakçı Rıza'yla görmüşler seni! El ele tutuşmuş, geçmişsiniz mahalleden ve ben bunu mahallenin en dedikoducu karısı Gülay'dan öğrendim. Sen kimsin de bana bunu yapıyorsun? Seni ne kadar sevdiğimi bilmiyor musun, ha? Bu eve geldiğinden beri gözüm senden başkasını görmez oldu! Ne yaptıysam, ne ettiysem bana karşılık vermedin. Aslında seni eskisi gibi sokaklara atmayı çok iyi bilirdim de sana olan aşkım bunu yapmama engel oluyor."

Duydukları karşısında şoka giren Elif, ayağa kalktı ve pencerenin kırık olan taraftan kafasını dışarıya çıkartıp derin derin nefes alıp vermeye başladı. Duydukları; onu havasız, soluksuz bırakmıştı. Yüzündeki morluğu kimse görmesin, söyleyeceklerini kimse duymasın diye kalan gücüyle kırık kapıyı yerden ıkınarak kaldırıp pencerenin önüne koydu ve perdeyi çekti. Hırçın bir şekilde Ömer'in üstüne yürüdü. "Ömer!" diye bağırdı ve aynı sinirle devam etti konuşmasına. "Ben; üvey babasının evde istemediği ve onun beni kapı dışarı etmesine göz yuman bir kadının kızıyım. 'Senin için kendi yuvamı yıkamam.' diyen annem, beni bir kedi yavrusu gibi dışarı attı. Sokaklarda kaldım, doğru. Bana evini açtın, teşekkür ederim ama bu senin duygularına karşılık vereceğim anlamına gelmiyor. Hem seven bir adam sevdiğini darp eder mi? Bu nasıl bir sevgi, böyle sevgi mi olur. Hadi onu da geçtim, ben senden kaç yaş küçüğüm! Eğer vaktinde evlenseydin, senin çocuğun şu an benim yaşımda olurdu. Çocuğun yaşındaki kıza aşkını ilan etmeye utanmıyor musun? Seni bir baba gibi görmesem, aylarca bu evde yaşayabilir miydim? Önceleri bana olan yaklaşımlarını belki yanlış anladım diye düşünürdüm ama şimdi geç de olsa yanıldığımı anladım. Beni öldürsen de sana teslim olmayacağım. Rıza konusuna gelince, o Gülay karısı yine doldurmuşa getirmiş

seni. Ben, kimseyle el ele dolaşıp yürümedim, hele bir de sokak ortasında! Hem farz edelim ki doğru, bundan sana ne? Ben yanlış yapmadığım sürece kimseye hesap vermek zorunda değilim. Sen ister beni mafyaya sat, ister pavyona ver, istersen öldür ama ben senin olmayacağım. Şimdi gidiyorum, sen de ne hâlin varsa gör!"

Elif, ceketini ve çantasını alıp tam gidecekti ki Ömer, Elif'in saçından tuttu ve sürükleyerek kanepeye attı. Zorla Elif'e sahip olmaya çalıştı ama Elif asla pes etmedi ve Ömer'i üstünden atmayı başardı. Sonra da başladı çantasıyla vurmaya. Baktı olacak gibi değil, masanın üstündeki kalın cam küllüğü alıp Ömer'in kafasına vurdu ve aldığı küllük Ömer'in kafası yarıldı. Fakat bayılmadı ama hareket edecek hâli de kalmadı. Başı kanıyordu ama Elif, bunu aldırmadı ve hemen toparlandı. Kapıyı açıp tam çıkacaktı ki o rahatsız edici sesi duydu.

"Nasıl olsa bu çöplüğe geri geleceksin. Gidecek başka yerin ve çaren yok. Tıpış tıpış döneceksin kızım bana. 'Benimle evlen.' diye yalvaracaksın ama ben seni sürüm sürüm süründüreceğim! Bunu o yarım aklına sok, anladın mı beni?" diye bağıran Ömer, yerden kalkmaya çalıştı. Fakat kalkınca başı döndü ve tekrar yere düştü. Bunu fırsat bilen Elif, hızlıca kapıya yöneldi ve arkasına bakmadan çıkıp gitti.

SONUN BAŞLANGICI

Huzurla geçen akşamın ardından uyuma saati gelmişti. Uyumak için odalarına geçti Durmuş Ali ve Hayat. Mutlu ailenin en tatlı meyvesiydi, Elif. mutlu bir bebeklik ve huzurlu bir ortamda ergenliğe adım atan Elif, bunun huzuruyla ona onca güzelliği yaşatan anne ve babasına iyi geceler öpücüğü kondurup odasına girdi. Ali ve Hayat, odasına girip birbirine sarılarak uyudular. Hayat uyandığında, Durmuş Ali'yi yanında bulamayınca tuvalete gittiğini düşündü. Kalkıp sabahlığını giyip tuvalete girdi. Orada mı diye baktı ama yoktu. Nasıl olsa gelir diye düşünüp kahvaltı hazırlamak için mutfağa girdi ve çay yaptı. Masaya yiyecek bir şeyler koyup Elif'i uyandırdı ve birlikte kahvaltı yaptılar. Öğlen oldu, Ali gelmedi. Akşam oldu, gelmedi. Gün boyu Ali'yi merak eden Hayat ve Elif, sabaha kadar uyumadılar. Ara ara çıkıp gidebileceği her yere gidip baktılar ama maalesef ki hiçbir yerde bulamadılar. Hayat, endişelenmeye başladı. Korku, endişe hepsini bir anda yaşadı. Hayat karakola gidip kayıp başvurusu yaptı. Karakoldaki polisler Hayat'ın eve gitmesini, bir gelişme olursa haber vereceklerini söylediler. Hayat, eve gitti ama gözünden bir an olsun yaş dinmedi.

Annesinin geldiğini gören Elif "Anne, babamdan bir haber var mı?" diye sordu.

Annesi, gözyaşları içinde "Hayır kızım, kayıp başvurusunu yaptım, babanın resmini verdim ve geri geldim. Orada yapabileceğim bir şey yoktu." dedi. Sonra ayağa kalkıp Elif'e sarıldı ve hıçkıra hıçkıra ağladı.

Elif, annesine destek olmak için soğukkanlı bir şekilde sırtını sıvazladı. "Tamam anne, sakin ol. Babama bir şey olmayacak, göreceksin. O bizi çok seviyor, bizi kolay kolay bırakmaz. Hadi, sakin ol ve otur. Sana su getireyim, iç, biraz rahatla ve sonra uyu. Bir gelişme olursa, seni uyandıracağım."

Elif'in desteğini gören annesi, gözyaşlarını sildi ve pencerenin yanındaki kanepeye oturdu. Elif mutfağa gitti, annesi için küçük bir kase meyveli yoğurt ve bir bardak ılık suyu tepsiye koyarak salona getirdi. Annesinin karşısına oturdu, küçük kaşıklarla ona yoğurdu yedirdi ve suyunu içirdi. Terliklerini çıkartıp çekyata uzattı, yatak odasına gidip bir pike aldı ve annesinin üzerine örttü. Ardından tekrar mutfağa gidip kendine bir şeyler hazırladı, ancak aklındaki sorular onu oldukça tedirgin ediyordu. Annesine belli etmemeye çalışsa da yalnız kaldığında Elif'in soğukkanlılığı tamamen kaybolmuştu. Annesi duymasın diye sessizce ağladı.

Yemeğini bitirdikten sonra mutfağı toparladı, annesini kontrol etti ve ayakkabılarını giyip dışarı çıktı. Kendi yöntemleriyle babasını aramaya koyuldu. Elinde babasının fotoğrafı vardı ve yoldan geçen herkese göstererek belki bir gören olur umuduyla yorulmak bilmeden aradı. Ancak ne gören ne de duyan vardı.

Hava bozulmuştu ve çok geçmeden yağmur yağmaya başladı. Islanırken birden duygulandı ve gözyaşlarına hâkim olamadı. Başını göğe kaldırarak "Ah baba, neredesin? Bak, yağmur yağıyor, sen de ıslanıyorsundur şimdi!" diye haykırdı. Sesi o kadar gürdü ki çevredeki insanlar ona bakmaya başladı ve kısa sürede etrafında bir kalabalık toplandı. Kimisi şemsiyesiyle Elif'i yağmurdan korumaya çalıştı, kimisi mendil çıkarıp yüzünü sildi. Ama Elif'in içindeki acı öyle büyüktü ki etrafındaki insanların ilgisini fark etmiyordu bile.

Dizlerinin bağı çözüldü ve yere düştü. Babası sanki kaybolmamış da ölmüş gibi hissediyordu. Uzun süredir kayıp olan insanların akıbetini biliyordu ve babasının da aynı sona ulaşacağından korkuyordu. Yağmur nedeniyle çamura dönüşen caddenin kenarında, bitkin bir hâlde oturdu. Kalabalık ona zorla su içirmeye çalıştı, ancak Elif boşluğa dalmıştı. Ne kadar uğraşılsa da tepki vermiyordu.

Etrafındaki insanlar Elif'e o kadar üzüldü ki gözyaşlarını tutamayıp ağlayanlar bile oldu. Onu apar topar karşıdaki manava götürdüler, yere bir battaniye serip uzattılar. Komşudan tansiyon aleti alıp tansiyonunu ölçtüler; on bire dokuz çıkmıştı. Tehlikeli bir durum olmasa da endişeliydiler. Onu hemen hastaneye götürmeye karar verdiler. Arabası olan bir kişi, Elif'i alıp en yakın hastaneye götürdü.

Hemşireler hızla sedye getirip Elif'i müşahede odasına aldılar. Tansiyonunu ölçtüklerinde nabzının oldukça düştüğünü fark ettiler. Hemen müdahale edip serum bağladılar ve dil altı hapı verdiler. Süreci yakından takip etmeye başladılar.

Hastane koridorunda o kalabalıktan yalnızca iki kişi kalmıştı: Bir şoför ve orta yaşlarında, hafif dalgalı sarı saçlı bir kadın. Hastane polisi, elinde dosyayla onların yanına geldi. Kadına dönerek "Hanımefendi, isminizi öğrenebilir miyim?" diye sordu.

Kadın, kibar bir şekilde "İlayda." diye yanıtladı.

Polis, ciddiyetle sormaya devam etti. "Peki, içerideki hastayı nereden tanıyorsunuz?"

İlayda, tereddütsüz cevap verdi. "Yolda yürüyordum, birden babasının fotoğrafını bana gösterdi ve 'Bu adamı bir yerde gördünüz mü?' diye sordu. Görmediğimi söyledim. Fazla uzaklaşmadan kızın 'Baba!' diye çığlık attığını duydum. Yanına gidince fenalaştığını fark ettik. Kendimizce ufak müdahalelerde bulun-

duk ama yetmediğini anlayınca hemen hastaneye getirdik. Bu beyefendi de sağ olsun, bize destek oldu."

Polis, İlayda'nın yanındaki adama dönerek "Peki, sizin adınız nedir?" diye sordu.

Adam "Tuncay." diye cevap verdi.

"Peki, sizin ifadeniz de aynı mı, yoksa eklemek istediğiniz bir şey var mı?"

Tuncay başını sallayarak "Hayır, olay tam olarak İlayda Hanım'ın anlattığı gibi gerçekleşti." dedi.

Polis "O zaman bu ifadenin yazılı beyanını imzalamanız gerekiyor." dedi.

İkisi de ifadelerini imzaladıktan sonra doktorun yanına gittiler. Polis, doktorun kapısını çalıp içeri girdi. "Doktor Bey, ben Polis Memuru Necip Kardelen. Eğer hasta kendine geldiyse ona birkaç soru soracaktık. Durumu nasıl?"

Doktor, başını kaldırıp "Merhaba Memur Bey, ben Acil Doktoru Memduh Kahraman. Hastamızın durumu hâlâ aynı, gereken müdahaleyi yaptık. Kendine gelmesini bekliyoruz." diye cevap verdi.

Necip, Doktor'un elini sıktı. "Peki, o zaman sizden haber bekliyorum."

Tam o sırada Elif, gözlerini açtı. "Babamdan haber var mı?"

Serumu kontrol etmeye gelen hemşire, gayet sakin bir şekilde "Elif Hanım, lütfen sakin olun. Mesele nedir bilmiyorum ama her neyse, sağlığınızı düşünerek hareket etmenizde fayda var. Tansiyonunuzu düşürmek için çok uğraştık. Geçmiş olsun." dedi.

"Sağ olun, Hemşire Hanım."

Hemşire, koridorda durup seslendi. "Elif Soyludere'nin yakını!"

O sırada kantinden gelen İlayda, hızla yanına yaklaşıp sordu. "Benim! Elif'in durumu nasıl?"

"Hastanız kendine geldi, buyurun görebilirsiniz. Tansiyonu normale döndü. Tekrar yükselmemesi için sakinleştirici verdik. Geçmiş olsun."

İlayda, Elif'in kendine gelmesine sevinmişti. Hemen odasına girip ranzanın yanındaki sandalyeye oturdu ve talihsiz olayı ona anlattı.

Akşama doğru İlayda ile Elif hastaneden ayrıldılar.

Elif, tam iki yıl boyunca babasını her yerde aradı ama tek bir iz bile bulamadı. Annesiyle birlikte bağrına bastığı acıyla hayatına devam etti. Hayat'ın artık bekleyecek ve mücadele edecek gücü kalmamıştı. İki yıl boyunca kocasını bekledi ama maalesef gelmeyeceğini geç de olsa anladı. Elif'in ısrarlarına dayanamayan annesi, tanıdıklarının aracılığıyla daha önce evlenip boşanmış, orta yaşlarda Cahit adında biriyle evlendi. Çok mutlu olmasa da "Sahipsizlikten iyidir." deyip kaderine razı olmuştu.

Ancak Cahit ile kızı Elif, hiç anlaşamıyordu. Evde kavga, kıyamet, şiddet eksik olmuyordu. Sonunda Cahit, Hayat'ı "Ya beni kaybedersin ya da kızını bu evden kovarsın." diye tehdit etti. Hayat, Ali'den sonra yaşadığı sıkıntıları hatırlayınca, yine yalnız kalırım endişesine kapıldı. Çaresizce kabul etti ve el mahkûm kızını evden kovdu.

Elif, annesine kızmadı. Çünkü onun çaresizlikten böyle bir karar verdiğini biliyordu. Ama annesini bu hâle getiren Cahit'e olan öfkesi ikiye katlandı.

İlk gece, Elif için çok zor geçti. Pansiyona gidecek parası yoktu. Parkta sabahladı. Köpekler, kediler, sarhoşlar, iti kopuğu eksik olmayan parkta; korkudan zangır zangır titreyerek ağladı. Sabah

kalkıp iş aramaya başladı ama bulamadı. Açlıktan bayılacak hâle gelmişti ama yiyecek tek bir lokması bile yoktu.

Elif bir ay boyunca parklarda, inşaat köşelerinde kaldıktan sonra Ömer'le tanıştı. Ömer, başta Elif'e sadece kardeş gözüyle yaklaşıp yardım etti. Onun her derdine koştu, evine aldı ve bir müddet birlikte yaşadılar. Ama zamanla Ömer'in Elif'e olan ilgisi değişti. Bunu fark eden Elif, bu durumdan hoşlanmadı; aksine tiksinmeye başladı. Ömer'den kurtulmanın yollarını aradı ama kurduğu her plan elinde patladı.

Elif, yeni bir yol bulana kadar Ömer'le birlikte yaşamaya devam etti.

SİL BAŞTAN

Elif hızlı adımlarla evden uzaklaşıyordu, arada bir arkasına bakarak onu takip eden var mı diye kontrol ediyordu. Bu sefer ağlamıyordu; kararlıydı ve kendinden son derece emin adımlarla umut ışığına doğru ilerliyordu. Annesine gidemezdi, çünkü tekrar üvey babasıyla yüzleşmek istemiyordu. Bir süre ana caddede yürüdü, ne yapabilirim diye durmadan kendi kendine konuşuyordu. Bu sefer pes etmeyecekti; kurduğu hayali mutlaka gerçekleştirmeliydi ama nasıl ve nereden başlamalıydı? Böyle kendi kendine konuşurken bir anda duraksadı ve aklına iki yıl önce kendisini hastaneye götüren İlayda geldi. Birden bire yüksek sesle konuştu. "Tabii ya! İlayda abla yardım edebilir bana, derhâl onu bulmalıyım!" diyerek eski mahallesine doğru yürüdü.

Kimseye görünmeden annesinin evinin önüne geldi, etrafı gezdi, açık bir pencere gördü. Merakına yenik düşüp pencereden bakınca bir de ne görsün? Annesi kapı arasında hareketsiz bir şekilde yerde uzanıyordu. Korkudan bağırmaya başladı. "Anne, bak ben geldim. Elif'in geldi, hadi kalk da aç kapıyı, anne kalk anneeeeeee…"

Ses yoktu, hiç tepki vermiyordu. Elif, pencereden tırmanıp içeri girdi. Annesinin yere bakan yüzünü kendine doğru çevirdi ama bir de ne görsün? Boğazı, ağzı ve burnu mosmor olmuştu. Hemen nabzını kontrol etti ama maalesef nabzı atmıyordu. Elif şoktaydı, ne yapacağını bilemiyordu. Hemen duvarın dibindeki sehpanın üstündeki telefonu alıp ambulans ve polisi aradı. Telefonu yerden fırlatıp annesinin yanına koştu. Annesinin soğuk bedenini, nefesiyle ve avucuyla ısıtmaya çalıştı, yanağına hafif vu-

rarak belki kendine gelir umuduyla tepki vermesini bekledi. Ama maalesef ki Hayat'ta en ufak bir yaşam belirtisi yoktu.

Çok geçmeden ambulans geldi. Elif, ambulansın geldiğini görünce koşarak kapıyı açtı. Ambulanstakiler hemen içeri girdi, kalbinin durduğunu fark ettiler. Kalp masajına başladılar, ancak kalbi çalışmadı. Ardından elektroşok cihazını çıkarttılar, kullandılar ama maalesef kurtarılamadı. Bu durumu Elif'e nasıl söyleyeceklerini düşünüyorlardı. Çok geçmeden tüm konu komşu evin bahçesine toplandı ve herkes, Elif'i sakinleştirmeye çalıştı. Sağlık görevlisi, bir adamdan Elif'e durumu anlatmasını istedi. Adam gelip Elif'in ağlamaktan şişen gözlerine bakarak "Başın sağ olsun kızım, metin ol, Allah'tan geldik ve döneceğimiz yer de Allah'ın yanıdır." dedi.

Duyduklarının karşısında Elif, daha da çok ağlamaya başladı ve sinir krizi geçirdi. Hâlbuki annesi mutlu olsun diye bir yıldır sokaklarda ve istemediği bir adamın eziyetlerine katlanmıştı. Annesinin ceset torbasıyla evden dışarıya çıkartıldığını gören Elif, torbayı taşıyanlara saldırdı. "Annem ölmedi! Ölmeyen birini nasıl olur da torbaya koyarsınız? Hayır, ölmedi benim annem! Bırakın, götürmeyin. Ben ona daha doymadım!" diyerek feryat ediyordu. Ama maalesef kimse onun söylediklerini duymadı ya da duymazdan geldi.

Cenazeyi kalabalığın arasından zorla alıp ambulansa koydular ve hastaneye gitmek için yola çıktılar. Elif, kalabalığın içinden İlayda'yı gördü ve yanına gidip sarıldı. Birlikte hastaneye gittiler. Elif hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, zar zor ayakta duruyordu.

Hastane fazla uzak değildi, hemen vardılar. Elif arabadan hızlıca indi, annesinin götürüldüğü tarafa doğru gitti. Hemşireler, Hayat'ın otopsi yapılması için adli tıp kurumuna gönderildiğini söylediler. İşlem başlatıldı ve çok geçmeden Hayat'ın cenazesi

Elif'e teslim edildi. Elif, cenaze aracının yanına gitti ve öylece bakarak ağlamaya başladı. Hıçkıra hıçkıra annesinin tabutuna dokunarak "Gidişin böyle mi olacaktı, annem? Beni yalnız bıraktın, babam zaten yetim bıraktı, sen de beni öksüz bıraktın. Hani beni gelin edecektin, hani beraber yaşayacaktık? Neden gittin, neden? Sen bu tabuta hiç yakışmadın, neden burada yatıyorsun? Kalk ne olur anne, kalk, soğuk orası. Anne kalk, ne olursun, anne kalk!" dedi.

Elif sakinleşemiyordu, durmadan bağırıyor, tüm mahalleyi çığlıklarına boğuyordu. Ne komşuları, ne teyzesi Huriye, ne de İlayda Elif'i sakinleştirebiliyordu. Hayat gözyaşlarıyla toprağa verilirken Elif daha fazla dayanamayarak bayıldı. Komşuları kolonyayla onu uyandırdılar, ardından bir sandalye getirip oturttular. Konuşamayacak kadar yorgundu, bitkindi. Taziye üç gün sürdü, herkes yavaş yavaş evlerine dağıldı. İlayda'nın ısrarıyla Elif, İlayda ile yaşamaya başladı. Çok merhametliydi, eğitimine devam edemediği için dışarıdan okumaya karar verdi. Tek başına yaşıyordu. Aslen Trabzonlu olan İlayda, Mardin'i merak ettiği için gezmeye gelmişti ve çok beğendiği için orada yaşamaya başlamıştı.

BİR AY SONRA

Her yeni gün, yeni bir umut demektir. Hayata sımsıkı sarılmak için Allah tarafından verilen bir şans demek. Yaşanılan her acıları, zorluğu, olumsuzluğu atlatmak için; yine yeni yeniden denemek, durmadan önümüze bakmak için, vazgeçmemeyi öğrenmek, kaybettiklerimizi anmak hatalarımızdan ders çıkarmak için insanlara verilen yirmi dört saatlik zaman dilimi demektir.

İlayda ve Elif de böyle güzel dilekleri temenni ederek sabah erkenden kalkıp kahvaltı masalarını kurup masaya oturmuşlardı. Elif günlerdir ilk defa ağlamadan yemeğini yiyor, ağzından az da olsa iki kelam çıkıyordu. Yavaş yavaş toparlanıyordu. Annesinin

otopsi sonucunu alarak katilini bulup adalete teslim etmesi gerekiyordu. Bu kadar olay olduğu hâlde üvey babasının ortalıklarda görünmemesi, hiç arayıp sormaması, cenazeye katılmaması aklını oldukça karıştırmıştı. Hatta belki de annesinin katili, üvey babasıydı. Bu düşüncelere dalıp gitmişti.

Elif'i durgun gören İlayda, elindeki çatalı bırakıp Elif'in elini tuttu. "Ah be Elif'im! Gene nerelere daldın? Toparlan artık, bak yapman gereken bir sürü iş var ve hepsi birikti. Bu hayatta artık tek başınasın. Bunu bil ve öyle devam et hayatına. Bu hayat, çok acımasız. Düşersen ezerler seni. O yüzden sakın düşme, düşürmelerine izin verme. Kalk ve dimdik yoluna devam et. Annen ölmüş, baban ölü mü sağ mı belli değil. Sen hayatına nerede ve nasıl devam edeceksin?"

Elif, yerinden kalktı. Karşısında duran İlayda'ya sarıldı ve ağlamaya başladı. "Biliyor musun abla? Babam kaybolduğu günden bu güne kadar ilk defa biri beni düşünerek konuştu. Evet, ayağa kalkıp toparlanmam lazım. Ömer belasından kurtulmam, babamı bulmam, annemin katilini bulmam ve kendime bir plan çizmem lazım. Haklısın; artık ağlamak yok, yenilgi yok." Eliyle gözyaşlarını sildi ve geçip yerine oturdu. Duvardaki saate baktı ve birden ayağa kalktı. "Ooo abla geç kaldık! Bugün annemin otopsi sonucu çıkacak. Gidip onu almam lazım. Bakalım, nasıl ölmüş?"

Kahvaltılarını hızla bitiren İlayda ve Elif; evi toparladı, bulaşıkları yıkadı ve giyinip dışarı çıktılar. Elif, kolundaki saate baktı. Servisin gelmesine daha çok vardı ama elinden gelse Adli Tıp Kurumu'na ışınlanarak gidecekti. Çok heyecanlıydı, aklından deli sorular geçiyordu: *Acaba annemi kim öldürdü?* Sürekli bunu düşünüp duruyordu.

İlayda etrafı seyrederken Elif, sabırla durakta servisi bekledi. Nihayet servis geldi, herkes sırayla yerlerine oturdu. Servis hare-

ket etti ve yolcuları tek tek gitmek istedikleri yerlere ulaştırmaya başladı. Şoför için âdeta bir sabır sınavı başlamıştı.

Elif'in arkasında bir karı koca oturuyordu. Başta her şey normal görünüyordu, ta ki kadın bir anda çığlık atana kadar. Kadının çığlığıyla birlikte herkes ona dönüp baktı. O ise korku dolu gözlerle çevresine bakındı ve titreyen sesiyle "Yok bir şey, iyiyim." dedi.

Elif arkasına döndü ve nazik bir sesle sordu. "İyi misiniz, hanımefendi?"

Kadın, korkudan ve utançtan başını öne eğdi. El mahkûm, sadece "İyiyim, sağ olun." diyebildi.

Elif, yeniden önüne döndü. Ancak iki dakika geçmeden kadının bir çığlığı daha duyuldu. Bu sefer çığlıkla birlikte öfkeli bir haykırış da geldi. "Ya ne yapıyorsun? Niye cimcik atıyorsun? Benden ne istiyorsun?"

Kadın, ağlamaya başladı. Buna daha fazla kayıtsız kalamayan Elif ve İlayda, ayağa kalktı ve kadının kocasına sert bir bakış attılar. "Ne yapıyorsun sen? Kadına niye cimcik atıyorsun? Sizin derdiniz ne?"

Adam, tek kelime edemedi. O sırada servis, Elif'in ineceği durağa gelmişti. Elif ve İlayda istemeyerek de olsa inmek zorunda kaldılar. Ancak ikisinin de aklında aynı soru vardı: Bu adamın derdi neydi? Neden herkesin içinde kadına sinsice acı çektiriyordu?

Peki ya servistekiler? Neden kimse ses çıkarmamıştı? En önemlisi, bu kadınlar neden bu ağır hayata mahkûm oluyordu? Tek suçları seslerini çıkaramamaları, korktuklarını belli etmeleri miydi?

Bu düşüncelerle Adli Tıp Kurumu'na vardılar. İçeride sıra olduğu için oturup beklemeye başladılar. Etraflarında, tıpkı onlar

gibi bekleyen birçok insan vardı. Hepsi faili meçhul cinayetlere kurban gitmiş, masum kadınların aileleriydi. Sadece kadınlar değil; kız çocukları, erkek çocukları, yakınları… Herkes orada, çaresizce bir cevap bekliyordu.

Ama içlerinden biri vardı ki, tek başına bekliyordu. Öyle masum, öyle çaresiz görünüyordu ki… Diğerleri birbirlerini teselli ederken kimse onun yanına yaklaşmıyordu. Nedense ne zaman birine sokulmaya çalışsa, insanlar bir bahane bulup ondan uzaklaşıyorlardı.

Peki ama neden? Herkes aynı nedenle oradayken, aynı acıyı paylaşırken, neden bu kadını görmezden geliyorlardı? Bunun bir sebebi olmalıydı.

Elif, kadını dikkatlice süzdü, göz hapsine aldı. İçindeki merak katlanarak arttı. Tam onun yanına gidecekti ki sırası geldi. Adli tıp uzmanının odasına girdiler ve oturması söylendi.

İlayda ve Elif yerlerine geçti. Adli tıp uzmanı, elindeki rapora göz attı ve konuşmaya başladı. "Sizin annenizin ismi Hayat'tı, öyle değil mi?"

Elif, uzun zamandan sonra annesinin adını duyunca gözleri doldu. Boğazına koca bir düğüm oturdu ve ağlamaklı bir sesle cevap verdi. "Evet efendim, o benim annem."

Doktor, bu cevaptan sonra devam etti "Sizin anneniz darp edilmiş. Aralarında bir boğuşma yaşanmış. Çünkü maktulün üstünde başka bir insanın tükürük, salya ve parmak izine rastladık. Boğuşma uzun sürmüş olmalı ki bu bulgular vücudunun her yerine yayılmıştı. Önce zehirlemeye çalışmış, çünkü kanında yüksek miktarda zehirli fare ilacı çıktı. Ya bu zehri zorla içirildiği için boğuşmuşlar ya da ilaç geç etkisini gösterdiği için ölmediğini düşünüp boğmaya kalkmış. Ama anneniz çok dayanıklı biri

olmalı ki bu kadar işkenceye maruz kaldığı hâlde altı saat sonra hayatını kaybetmiş."

Duydukları karşısında şok oldular. İkisi de "Bu nasıl olabilir? Kim yapmış olabilir bu caniliği? Bu nasıl bir vahşet?" diye bağırmaya başladılar.

Sonra Elif, İlayda'ya sarıldı. "Abla, bu katil üvey babamdan başkası değil. Başka kim olabilir ki? Bizim kimsemiz yok ki düşmanlığımız olsun."

Elif, doktorun elindeki raporu alıp odadan çıktı. Kendi acısını bir kenara bırakıp az önceki kadının oturduğu yere gitti ama kadın orada değildi. Hızlı adımlarla onu aramaya başladı. Sonunda kantinde, bir masada oturmuş ağladığını gördü. İkisi de kadının yanına gitti, oturdular.

"Niye ağlıyorsun teyze? Ne derdin var, anlat. Belki biraz rahatlarsın."

Kadın, o kadar dolmuştu ki Elif'e sarılıp dakikalarca ağladı. Sanki annesine sarılıyormuş gibi sıkı sıkıya tuttu ve gözyaşlarına boğuldu. Üçü de doyasıya ağladıktan sonra Elif, kadının elinden tutup sandalyeye oturttu. Eliyle gözyaşlarını sildi, ona bir bardak su verdi ve yumuşak bir dille "Hadi teyzem, ne olur anlat. Elimden bir şey gelmese de dinler, sana arkadaşlık ederim." dedi.

Kadın, derin bir nefes aldı ve anlatmaya başladı. "Ah yavrum, bilseydim böyle olacağını, kızımı kuzeniyle evlendirir miydim? Yavrumu, Tuğba'mı kopardılar hayattan, hem de vahşice katlettiler. Yavrumun daha kınası elinden silinmemişti ama acımadılar. Nişanlıyken sırf kaynanasının evine utandığı için gitmedi diye, yavrumun ayaklarına kurşun sıktılar. Akrabadır dedik, büyüklerin araya girmesiyle olayı kapattık ama yavrum o olay yüzünden sakat kaldı. Abim de bana dedi ki; 'Madem kızın oğlum yüzünden sakat kaldı, ceza olarak oğlum Tuğba ile evlenecek.' Sonra da

oğlunu 'Ya kızla evlenirsin ya da Tuğba'yı sakat bıraktığın gibi ben de seni sakatlarım.' diye tehdit etti, oğlu da kabul etti. Kızım, sakat kaldı ama yine de asla pes etmedi. Lise mezunu olduğu için İş ve İşçi Bulma Kurumu'nda, engelli kadrosundan işe başladı. İşine dört elle sarıldı. Aradan altı ay geçtikten sonra kızım evlendi ama mutsuzluğu devam etti. Kocası durmadan eziyet ediyordu ona. Düğünden iki hafta sonra tekrar evleneceğim diye tutturunca kızım karşı çıktı ve büyük kavga çıktı. Kocası evden gitti ve aradan bir hafta geçince eve geldi ama yanında gelinlik giymiş karısı da vardı. Kendisi de sanki ilk defa evleniyormuş gibi damatlıkla çıkmıştı kızımın karşısına. Hâl böyle olunca da Tuğba itiraz etmiş, evde büyük bir kavga çıkmış bu yüzden. O adam, yeni karısıyla bir olup kızımı yirmi yerinden bıçaklayıp gece yarısı sahilin kenarına atmış ve sırra kadem basmışlar. Aradan bir yıl geçti ama her gün buraya gelir, sanki o raporu ilk kez almış gibi oturur ağlarım. Haberlere de çıkmıştı, o yüzden de meseleyi bilen beni suçluyorlar. Neymiş, evlenmelerine karşı çıksaydım, belki bu olanlar olmazdı. Ama yavrum, kaderin önüne kim geçebilmiş ki ben geçeyim? Seviyorum, istiyorum deyince biz de akrabadan bir zarar gelmez dedik ama en büyük acıyı o bize yaşattı."

Elif ile İlayda, duydukları karşısında iyice deliye döndüler. Elif, merakına yenik düştü ve kadına bakarak "Bir yıldır katil yakalanamadı mı peki?" diye sordu.

Kadın gözyaşlarını sildi. "Yok kızım. Bu devirde adalet bile güçlülerden yana. Olaydan hemen sonra kaçak yoldan yurt dışına gitmişler diye duydum. Orada gözaltına alındılar, araya torpil girdiği için salıvermişler. Üstelik sınır dışı bile etmediler. Ben, burada acıdan delirirken o Allah'ın cezası yurt dışında mutlu mesut yaşıyor. O her nefes aldığında, benim burada nefesim kesiliyor."

Elif ve İlayda, duydukları karşısında buz kesilmişlerdi.

Adım atsak, kadın mezarına denk gelecek kadar sebepsiz yere cinayet işlendi Türkiye'de. Yaşamak isteyip de yaşayamadıklarıyla gömüldü; nice analar, ablalar, kardeşler ve çığlığını duyurmaya çalışan kahraman kadınlar.

"Ayaklarının altında cennet var." dediler ama cennetleri, cehennem etmeyi layık gördüler. Namus demek, kadın demektir deyip; Özgecan Arslan'ın bileklerini keserek teslim etmediği namusu uğruna hayatına son verdiler.

Münevver Karabulut, güvenmek istedi; vahşice katledildi. "Yaşadığın hayata razı olacaksın." dediler. Buna karşı çıkan Ayşe Paşalı, eski kocası tarafından bıçaklanarak öldürüldü. "Ölmek istemiyorum!" diye çığlık atan Emine Bulut, bir restoranda herkesin gözü önünde boğazından bıçaklanarak öldürüldü.

İşte bastırılan çığlıklarıyla boğulmaya mahkûm olan ve isimleri bile unutulan bazı kadınlar: Gaye Gerçek, Yasemin Uludağ, Nazife Çördük, Cavidan Güler, Dilek Dikmen, Ebru Küçük Taş Demir, Ayşe Koçak, Mine Özcan...

Yazdığım bu eser, dünyadaki bütün kadınların sesi olmak içindir. Yaşamak isteyip de yaşatılamayan tüm kahraman kadınlarımızı saygı, sevgi, rahmet ve minnetle anıyorum. Kadın cinayetlerinin son bulduğu bir dünyada yaşamak dileğiyle, hoşça kalın...

9 786256 130890

tilki kitap